

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 163/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť R. S., T., t. č. vo väzbe L., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 209/2006 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 63/2007 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 3. mája 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. S. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2008 doručená sťažnosť R. S., T., t. č. vo väzbe L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 209/2006 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 63/2007 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 3. mája 2007.

Zo sťažnosti a z písomných dokladov vyžiadaných ústavným súdom zo spisu okresného súdu sp. zn. 6 T 209/2006, ktorý sa na túto vec vzťahuje, vyplýva, že sťažovateľ je väzobne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a iné. Do väzby bol vzatý uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 7/06 z 23. apríla 2006 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 24/2006 zo 16. mája 2006. Podaním z 3. mája 2007 sťažovateľ požiadal o jeho prepustenie z väzby na slobodu. Túto žiadosť okresný súd zamietol. Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, na základe ktorej krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tos 29/2007 z 29. mája 2007 rozhodnutie okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie. Okresný súd 21. augusta 2007 okrem iného opäť rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú zamietol, proti čomu sťažovateľ znova podal sťažnosť. K predloženiu tejto sťažnosti okresným súdom krajskému súdu došlo až 20. septembra 2007, a o tejto rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tos 63/2007 z 25. októbra 2007 tak, že ju zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa postupom všeobecných súdov došlo k porušeniu ním označených základných práv, pretože konanie o väzbe nebolo urýchlené.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: *„Mám za to, že tým, že o mojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nebolo rozhodnuté urýchlene, resp. bez meškania, bola porušená požiadavka neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, čím boli porušené moje práva, ktoré treba posudzovať z hľadiska čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru. (...)*

V citovaných ustanoveniach týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná. (...)

V mojom prípade konanie na Okresnom súde Trnava a Krajskom súde Trnava trvalo takmer 6 mesiacov.“

Sťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru označenými postupmi okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 3. mája 2007 a nariadil okresnému súdu prepustiť ho bezodkladne na slobodu. Zároveň sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažnosť smeruje proti postupu okresného súdu a krajského súdu v konaniach, ktorých predmetom bolo rozhodovanie a rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 3. mája 2007. Tieto konania boli právoplatne skončené vydaním v tejto záležitosti posledného rozhodnutia, ktorým bolo uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 Tos 63/2007 z 25. októbra 2007. Toto rozhodnutie bolo podľa zistenia ústavného súdu doručené sťažovateľovi 28. novembra 2007 a jeho obhajcovi 22. novembra 2007.

Z uvedených skutočností je nepochybné, že sťažovateľ nenapadol konanie všeobecných súdov v zákonnej dvojmesačnej lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu až 27. marca 2008, teda zjavne po uplynutí zákonnej lehoty vo vzťahu k napádaným postupom tak okresného súdu, ako aj krajského súdu.

O ďalších požiadavkách sťažovateľa, ktorých sa v sťažnosti pred ústavným súdom domáhal (prikázanie okresnému súdu, aby ho bezodkladne prepustil z väzby na slobodu, a ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom), ústavný súd vzhľadom na výsledok predbežného prerokovania, od ktorého je rozhodovanie o nich závislé, nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2008